

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: HØSTEN

Citation: Hauch, Carsten: "HØSTEN", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 252. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid85978.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

HØSTEN.

Storken er flygtet længst, og Sangerfuglenes Qviddren
Høres ei meer i Skovens Krat, deres Tunger forstummed,
253 En efter En forsvandt og fulgte sin herskende Dronning
Nattergalen paa Vei; selv de lethenglidende Svaler
Fletter ei meer under Sky i kunstigslyngede Kredse,
Baarne ved Vingernes Kraft, et usynligt Net gennem Luften.
Nys før Dæmringens Stund jeg dem saae, de flagred i talløs-
Sværrende Flok, tilsidst de sig hviled paa Gavl og paa Tagryg.
Men da Morgensolen opsteg og speiled sit Aasyn
I Dugperlernes Ring paa de dybtnebdøiede Græsstraee,
Svundne de var af vor Bye, de fløi i den kølige Høstnat
Ned imod Syd, dem ledte paa Vei det sildige Maanskin.
Vindens Fugl kun dvæler endnu, og Uglen i Taarnet
Skriger ved Midnatstid, thi den hader det herlige Dagslys;
Derfor den glæder sig meest, naar Mørket opløfter sit Hoved,
Høit den synger en Gravsang over det visne Naturliv,
Mens det fletter sin Dødningkrands af det spraglede Løvværk,
Mindende fjernt om Vaarens Pragt, som Oldingen minder
Om den Barndomsstund, da Livet begynder sit Kredsløb.
Ak, hvor forskellige dog! Thi nu den faldende Plaskregn
254 Strømmer paa Jorden ned, mens Skyen hensmelter i Taarer,
Stormen sig dreier i Hvirvelflugt med uendelig Susen,
River den sidste Bladpragt bort fra de skjælvende Grene;
Træder saa Fuldmaanens Aasyn frem bag de drivende Skyer
Ligner den fast et Lig, som ved Midnat stiger af Graven,
Kaster paa Jord et Dødningskjær med selsomme Miner.
- Dog jeg elsker den Tid, da Naturen aner sin Dødsstund;
Aldrig syntes den mig saa stor og uendelig herlig,
Selv naar Vaaren gjester vort Land, med de deilige Blikke,
Liig Hyacynthens Blomst, med Auriklernes Krands om sin Tinding,
Som i den kølige Høstens Tid, naar den vilde Kastanies
Træ og den knudrede Eg med den rødligfarvede Bladkrands
Vente paa Døden med Ro. Ja selv i den vildeste Plaskregn,
Eller naar Stormen i Hvirvelflugt med uendelig Susen
River den sidste Bladpragt bort fra de skjælvende Grene,
Eller naar Fuldmaanens lysende Hoved sig viser ved Midnat,
Kastende ned et Dødningskjær paa det falmede Landskab,
Synes Naturen endnu mig stor og deilig at skue.
255 Dybt bag det visnede Løv sig gemmer en hemmelig Tanke
Om Gjenfødselsens Magt; den skjulte Knop er tilstede,
Minder endnu bag Vintersnee om Opstandelsens Foraar,
Og om det Liv, der aldrig skal døe; naar den deiligste Pragtblomst
Blegner i Støvets Land, da glimte de evige Stjerner
Høit paa det natklare Blaa med dobbelt Glands, og hvad Dagen
Aldrig at skimte formaaer, det i Midnatsmørke vi skue.
Derfor, Du hellige Høst, er Du Jordens Ven, og Dig elsker
Høit hver alvorlig Natur, Du Naturens tragiske Musa;
Thi naar Jordlivsglandsen henveires i Støv og i Stormvind,
Drager Dit evige Lysvæld Menneskets Blik mod det Høie.